

Bye Bye Baby

Door Julia van der Meulen (12 jaar)

Het was leuk om bij de try-out te zijn van deze voorstelling. We zien twee vriendinnen die elkaar kennen van de basisschool en allebei naar een andere middelbare school gaan. Ik ga zelf na de zomervakantie naar de middelbare en zit nu nog lekker in groep 8. Ik zat naar Nina en Nas te kijken en dacht... "Hm, ik zou geen van beiden willen zijn volgend jaar." Nas wordt heel onzeker en ongelukkig en Nina wil het heel graag super goed doen en wordt daar gestresst van. Ik dacht bij allebei: "Doe nou maar rustig aan."

Het hele stuk vindt plaats in de slaapkamers van de meisjes. Onder de voorstelling zat een beat en er kwam steeds meer geluid bij. Op de muziek zien we de dagelijkse routines veranderen. Slapen met of zonder je knuffel of pop, onrustig slapen, je haasten, rennen, je vinger opsteken in de klas en een soort boksdans.

Het mooiste moment vond ik de confettiregen op twee manieren op het einde. Bij Nas was die helemaal zwart net als haar kleren. Ook alle kleur had ze uit haar kamer gehaald. Alleen een stalen donkergrijs bed, zonder matras en een kale plant: ze had de bladeren er boos afgetrokken. Het tegenovergestelde van Nina, die twee extra kledinglijnen op regenboogvolgorde had aangeschaft. Zij danste in confettiregen in alle kleuren. Nina probeert elke ochtend verschillende outfits uit en wordt hyper, omdat ze niet kan kiezen. Net als het leren, ze weet niet meer in welk boek ze moet beginnen met studeren. Nas leeft in haar zwarte hoody en wijde zwarte broek een soort gothic look.

In de voorstelling wordt niet gesproken, maar er is wel tekst en steeds muziek. De meiden chatten met elkaar en die tekst wordt geprojecteerd. Dat is vaak grappig, soms ook heftig. Nas wiste vaak haar tekst weer, waardoor wij, het publiek, wel wisten hoe zij zich voelde en haar vriendin Nina niet. Ze voelde zich heel onzeker op haar nieuwe school, maar durfde dat niet te schrijven. Ze deed ook alsof het prima ging en ze het eigenlijk te druk had voor haar vriendin van de basisschool. Je ziet dat wanneer je iets schrijft, de ander de tekst wel leest, maar doordat je elkaar niet ziet je heel veel mist. Wij zagen dat wel. Ik dacht de hele tijd bij Nas: "Stuur het gewoon wel!" En dan wiste Nas haar tekst toch weer. Tot ik dacht: "Niet sturen!" En toen stuurde ze een hele lompe tekst wel, die ik niet zal spoileren. Dan moet je de voorstelling zelf komen kijken.

Ik hoop dat als ik me volgend jaar rot voel of raar, dat ik dan alles durf te delen met mijn vriendinnen op de app, net als ik dat nu doe. En als dat toch verandert, denk ik misschien aan Nina en Nas en spreek ik hopelijk snel af.